

frem, ogsaa skal komme til Forhandling igjennem de sædvanlige Stadier i Rigsdagen; i saa Fald vilde jo ogsaa den hele Opfattelse, som man med Hensyn til provisoriske Love gik ud fra allerede i 1850 og siden har fulgt, være i Strid dermed, idet man dengang ganske bestemt opfattede Spørgsmaalet saaledes, at der ikke behøvedes nogen Forhandling med Hensyn til visse Klasser af disse Love. Naar man gjennemlæser Formandens Udtalelse i Tidenden for 1ste Session, Sp. 1669, vil man finde adskillige Udtryk, som i denne Henseende ere aldeles klare og tydelige, navnlig naar han siger om den nævnte 1ste Klasse af provisoriske Love, at det turde være fuldkommen tilstrækkeligt, at de blot blive bragte til Thingets Kundskab. — Det er med Hensyn til denne Klasse Love antaget, at der Intet directe vilde være at foretage fra Thingets Side, idet der nemlig omtales, at forsaavidt noget Medlem fandt, at der var Grund til at drage Ministeriet til Ansvar, fordi de nødvendige Betingelser for Udgivelsen af en saadan provisorisk Lov formeentlig havde manglet, saa vilde der ved, at Loven var bragt til Thingets Kundskab, være givet al den fornødne Opfordring og Foranledning dertil. Nu er det netop denne Vej, som min Collega har meent at burde følges; han har først oversendt den provisoriske Lov tilligemed Beskjendtgjørelsen om sammes Ophævelse til Landsthinget, og der findes i Landsthingstidenden følgende Udtalelser af Formanden i den Anledning: „— — — ligeledes skal blive omdeelt foreløbig Lov af 29de December 1857, indeholdende Tillæg til Loven af 6te April 1855 § 2, tilligemed Beskjendtgjørelsen af 17de Marts dette Aar, hvorved den foreløbige Lov igjen ophæves“; — en lignende Meddelelse er ogsaa skeet her i Thinget af Indenrigsministeren. Jeg troer derfor virkelig, det maa siges, at den omhandlede Lov tilstrækkelig er bleven bragt til begge Things Kundskab, og at der har været fuldstændig Leilighed til at fremkomme med Anker eller Bemærkninger derimod, hvorimod jeg paa den anden Side ikke troer, at der kan være nogen Grund til at anse over, at man ikke er gaaet den Vej, som man allerede ved Rigsdagens første Sammentræden saa at sige er kommen

overeens om ikke at ville betragte med Hensyn til den Slags provisoriske Love, hvortil Loven af 29de December s. A. hører, saadanne nemlig som allerede maatte siges at have tabt deres Betydning og Virkekraft, førend Rigsdagen er sammentrædt. At den ærede Rigsdagsmand er gaaet ud fra, at den omhandlede Lov ikke har tabt sin Kraft og Betydning, er jo en anden Sag, men det er Noget, som jeg virkelig troer berøjer paa en Misforstaaelse; thi Beskjendtgjørelsen siger jo aldeles bestemt og tydeligt, at den ved Loven givne Bemyndigelse ikke længere bliver at benytte, saa at der, hvad jeg allerede engang har udtalt, ikke kan være Spørgsmaal om atter at bruge denne Bemyndigelse uden igjennem en ny Lov. Men jeg troer desuden, at det er klart, at naar en provisorisk Lov ikke faaer sin Stadfæstelse til den Tid, den skal have den, nemlig naar Rigsdagen efter dens Udgivelse første Gang sammentræder — hvad der jo i dette Tilfælde rigtignok ikke behøves, da den paagjældende Lov var død, forinden Rigsdagen kom sammen — da vilde den alene derved have tabt sin Kraft. — Der har været Tilfælde, hvor man indirecte har sat en provisorisk Lov ud af Kraft ved at optage den i en anden Lov eller ved igjennem en ny Lov at forandre dens Indhold; men naar der, som i dette Tilfælde, har været Tale om en Lov, som Regjeringen ikke havde mere Brug for, saa har der ikke været noget Exempel paa, at Rigsdagen har troet det nødvendigt ved særlig Lov at ophæve en saadan provisorisk Lov.

J. A. Hansen: Den ærede Minister har gjort gjældende, at den foreløbige Lov er tilbagekaldt ved Beskjendtgjørelsen af 17de Marts indværende Aar. Overkriften paa denne Beskjendtgjørelse lyder saaledes: „Beskjendtgjørelse om Tilbagekaldelse af den Indenrigsministeren ved foreløbig Lov af 29de December 1857 meddeelte Bemyndigelse til i Kongens Navn at udsædige Bevillinger o. s. v.“ Der staar saaledes ganske rigtig i Overkriften „Tilbagekaldelse“, men Texten lyder derimod: „Paa Indenrigsministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Foreskilling har det under 15de d. M. behaget Hans Majestæt Kongen allernaadigst